

BRIEF VAN MARJOLEIN SCHRAA
over Mariëtte's Child Care, Ghana

Hanukkah in tijden van Corona

Toen ik begin februari Nederland verliet, vond ik de vrouw met mondkapje naast mij in het vliegtuig nog lachwekkend.

Ik kwam aan bij het kindertehuis Hanukkah in Ghana waar op dat moment meerdere vrijwilligers waren die hulp boden op de school of hulp met de zorg voor de (gehandicapte) kinderen.

Een maand later woonde ik in verband met mijn verblijf voor langere tijd in mijn eigen huisje, op tien minuten loopafstand van het kindertehuis. Alle vrijwilligers waren naar huis, sommigen zijn vroegtijdig vertrokken wegens de corona onzekerheden.

Op dat moment waren er in Ghana nog geen Corona gevallen bekend. Ik gaf voorlichting aan elke klas op school over Corona en het belang van goede hygiëne.

Wederom een maand later, waar de door mij eerder in het vliegtuig lachwekkende mondkapjes niet meer weg te denken waren uit het Nederlandse leven, besloot de Ghanese president tijdens zijn zondagavond persconferentie dat alle scholen vanaf de volgende dag gesloten moesten worden. Er waren inmiddels tientallen besmettingen. De hoofdstad ging in lockdown en had vele quarantaine maatregelen, ook het luchtruim ging dicht.

Voor Hanukkah betekende dat dat ook het kindertehuis in lockdown ging. Dit om te voorkomen dat de verschillende werksters, die elkaar afwisselen in shifts, voor besmettingsgevaar zouden zorgen door hun vrije leven buiten het Hanukkah terrein.

Sommigen werksters kozen ervoor te blijven werken en zij zijn sinds april inwonend met hun eigen kinderen bij Hanukkah.

Inmiddels zijn het zware tijden. Waar in Nederland het leven weer terug gaat naar het nieuwe normaal, zitten we in Ghana nog midden in de Corona ellende.

Door alle afgelaste sponsoracties en - evenementen zijn het ook voor de stichting in Nederland zware tijden, daarnaast worden de vrijwilligers heel erg gemist. Voor vele kinderen die hier al jaren wonen is het aftellen naar het moment dat de gezichten van vaste terugkerende vrijwilligers weer door de poort wandelen. Helaas is er nog geen uitzicht op een einde van de lockdown hier. De kleinere kids denken dat ze heel lang vakantie hebben, de oudere kinderen zijn zich meer bewust van de gevaren.

Tijdens de lockdown van het kindertehuis is er een nieuw kindje binnengekomen. Een meisje van 14 maanden oud. Wegens haar beperking (klompvoetjes, geen tandjes, vergroeiing van beentjes) kon haar moeder niet meer voor haar zorgen. Hanukkah is het enige kindertehuis in de regio die plaats biedt aan kinderen met beperking. Het is schrijnend om te zien dat zij geen leven hebben in de maatschappij hier.

Ik geef meerdere keren per week les aan de oudste kinderen van Hanukkah. We steken de weg over naar, de voor de buitenwereld gesloten, school. De school is door Moses en Mariëtte, de eigenaren van Hanukkah, gebouwd en vijf jaar geleden geopend.

Van boekverslagen, de tweede wereldoorlog tot topografie, vele onderwerpen komen aan bod tijdens onze middagen op school.

Ondanks de lockdown van het kinderkamp ben ik gelukkig welkom, dit omdat ik mij niet in de stad begeef en buiten Hanukkah of mijn eigen huis zelf nergens kom. Ook een soort van quarantaine dus.

Naast enkele werkers van Hanukkah die nu zonder werk thuis zitten, zijn er in de stad zelf ook vele mensen die nu niet kunnen werken. Een moeilijke tijd voor velen, want veel mensen leven hier van wat ze per dag verdienen.

Daardoor zijn er velen die de opgelegde quarantaine voorschriften ook niet naleven. Er moet immers verdiend worden, om zeker te zijn van het bekostigen van bijvoorbeeld eten voor de volgende dag. Hamsteren is hier absoluut geen trending begrip.

Een van de maatregelen die vorige maand van kracht is gegaan, is het dragen van een mondkapje.

Inmiddels leg ik dus mijn dagelijkse 10 minuten wandeling af met een beschermend mondkapje. Wel

eentje in een leuk Ghanees printje, welke overigens gedoneerd zijn in grote getalen aan het kinderkamp.

Wanneer de politie je ziet zonder een mondkapje riskeer je een gevangenisstraf van 4 tot 10 maanden. Iets heftiger dan de Nederlandse boetes.

Ik hoop voor de kinderen, voor alle mamma's maar bovenal voor de stichting die het nu zo zwaar te verduren heeft, dat wij ook in Ghana weer snel terug kunnen naar het normale dagelijkse leven.

Lieve groet, Marjolein Schraa

